

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **M. M. K.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064,**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018 č. j. OAM-172/ZA-ZA11-
ZA17-2018-II.,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že se tato ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/19 99 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

- 2. V podané žalobě vyslovil žalobce přesvědčení, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech a rozhodnutí žalovaného tedy napadá a v

celém rozsahu. Konstatoval, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále rovněž ust. § 12, § 14 a § 14 zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zásadu non-refoulement.

3. Žalobce uvedl, že spolu se svou matkou, A. I., utíkají před jeho otcem, jejím bývalým manželem. Matka žalobce má v zemi původu obavu ze svého bývalého manžela, který ji fyzicky napadl a vyhrožoval. Po rozvodu v roce 2014 ji začal vyhrožovat smrtí. On sám se obává svého otce, neboť ho často bil. Utekli před ním do Evropy pod záminkou dovolené v Praze. Mají informace o tom, že je zde hledá. Žalobce, konstatoval, že otec má „konexe na stranu AKP“ a ona ani matka se nemají v zemi původu jako bránit u tureckých státních orgánů. Několikrát jim otec vyprávěl, jak zbil politické oponenty nebo jak ví o převozech zbraní do Sýrie. Otec fyzicky napadá odpůrce strany Erdogana, žalobce se tedy i z tohoto důvodu obává návratu do své vlasti, neboť se domnívá, že by ho otec mohl nahlásit jako odpůrce této strany. Žalobce připomenout, že skutek činnost, že je plnoletý, v kultuře země původu nic neznamena a pořád by se mohl obávat svého otce. Navíc je ještě závislý na své matce, také žadatelce o azyl, neboť studuje a je tudíž stále nezaopatřené dítě. Odkázal přitom na ust. § 2 odst. 6 této zákona o azylu.
4. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s požadavky směrnice 2011/95/EU, konkrétně jeho čl. 4 odst. 3 ve spojení s čl. 7 odst. 2.
5. Dále uvedl, že dle dostupných informací o zemi původu není ochrana před domácím násilím v Turecku ani účinná ani trvalá a má jen dočasný charakter. To je potvrzeno s tím, že se matka žalobce obracela jak na policii, tak na nevládní organizace. Turecko sice proklamuje rovnoprávnost žen a mužů a přijalo jako první stát i Úmluvu Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí (tzv. Istanbulská úmluva), ale to dle jeho názoru neznamena, že tuto smlouvu plně respektuje. Česká republika sice ještě neratifikovala tuto úmluvu, ale podepsala ji 2. 5. 2016. Podpisem se tedy zavázala, že nebude činit kroky, které by byly v rozporu se smyslem této smlouvy.
6. Dále konstatoval, že z dostupných zpráv ohledně země původu vyplývá, že 38 % žen v Turecku je celoživotně fyzicky nebo sexuálně týráno jejich životním partnerem. I když je pravdou, že ženy mohou vyhledat pomoc a ochranu státních orgánů, v minulém roce bylo pět a v roce 2016 deset žen zabito, navzdory tomu, že byly pod ochranou. Měl rovněž za to, že v Turecku je nedostačující asistence a pomoc pro týrané ženy a odkázal přitom na závěrečná doporučení komise CEDAW. Upozornil, že ochrana státních orgánů Turecka není trvalá a účinná. Žalovaný měl důsledněji posoudit, jestli nebude v případě jejich návratu hrozit ponižující a nelidské zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy a ochrany lidských práv a svobod a zda nebude porušena zásada non-refoulement. Žalovaný dle názoru žalobce měl také lépe prošetřit napojení jeho otce na vládní stranou Erdogana.
7. Dále žalobce reagoval na názor žalovaného, dle něhož by se v případě jeho návratu do vlasti měl přestěhovat do jiného města. Uvedl k tomu, že i tuto variantu s matkou zkoušeli a přesídlili z Antalye do Adany k bratrovi matky, což představovalo vzdálenost 597 km, avšak i tam je otec našel. Upozornil přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 1 Azs 113/2016 – 20 dále na rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009 – 74 a uvedl, že žalovaný nevyhodnotil status matky samoživitelky,

která je navíc zranit na osobu, stejně jako její syn. V této části proto označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

8. Žalobce dále napadenému rozhodnutí vytkl, že pouze konstatuje, že žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jeho obavy z otce a následně i napojení otce na stranu AKP žalovaný dle názoru žalobce bagatelizuje. Podotkl, že žalovaný svoje závěry nijak nezduvodnil, co do tvrzení o hrozící vážné újmě, jemu i jeho matce ze strany otce hrozí, a které již byli dlouhodobě v zemi původu vystaveni. Napadené rozhodnutí je tak v tomto bodě nepřezkoumatelné, jelikož odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky o tom, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Žalovaný v rozhodnutí nevzal v potaz okolnost, že žalobce nabyl plnoletosti a utíká před otcem s matkou samoživitelkou. Konstatoval, že neudělení jedné z forem mezinárodní ochrany žalobci a jeho matce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a žalobci by hrozilo nebezpečí vážné újmy.

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný odkázal plně na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, dále na pohovor a napadené rozhodnutí nebo i ostatní písemnosti. Po zvážení individuálních okolností případu azylového příběhu žalobce a situace žen na území Turecké republiky sdělil, že není možné uvažovat o pronásledování v souvislosti s nepřipustným chováním bývalého manžela matky žalobce k její osobě. Turecko zejména aktivně bojuje proti násilí na ženách a jeho matka má legislativní i přímé nástroje, jak takovému nežádoucímu chování ke své osobě čelit. Vyžaduje to ovšem proaktivní a důsledný přístup z její strany, přičemž v těchto aktivitách nemůže být nikým jiným suplována. Žalobkyně se může plně obrátit na policejní a soudní ochranu pro její osobu, a pokud pak bude v prosazování své ochrany a zajmu důsledná, není důvod se domnívat, proč by se pomoci nemohla dovolat.
10. Dle názoru žalovaného je z materiálů ve spise založených zejména patrná ležérnost matky žalobce, přičemž k hádkám s bývalým manželem přivolala policejní hlídku pouze dvakrát, jednou jim patrně udala špatnou adresu a podruhé byla hlídka odbyta telefonátem přítele jejího bývalého manžela. Rozvod v její věci již proběhl, její syn je zletilý, a pokud žalobkyně stále čelila obtížím s jejím bývalým manželem, měla se za předpokladu důslednosti a aktivity obrátit na policejní a soudní soustavu její vlasti.
11. Žalovaný k tomu připojil, že azylově relevantní pronásledování ze strany soukromých osob je velice výjimečným jevem a na území fungujícího státu se s ním lze setkat jen za specifických okolností (země roztržštěné občanskou válkou, etnicky diktovanými poměry atd.), to ale není tento případ. Pokud pak žalobkyně ke svému bývalému manželovi dále sděluje, že je to osoba z nuzných a rozvrácených poměrů, základního vzdělání, která se živí podřadnými pracemi, má malý výdělek, pije a je agresivní, pak žalovaný považuje za absurdní dávat do souvislosti okolnosti, že takováto osoba, byť by byla podporovatelkou vládnoucí strany AKP, by měla mít vliv na policejní či justiční složky jejího státu takového charakteru a rázu, aby jí tyto umožnily beztrestně obtěžovat svého partnera.

12. Matka žalobce jinak nebyla v minulosti jakkoliv politicky aktivní a nebyla ani v tomto ohledu ve své vlasti vystavena žádnému jednání, které by bylo možné označit za pronásledování z důvodů politických práv a svobod. To stejné se pak týká i jejího syna. Pokud by pak matka žalobce přes veškerou její snahu stále čelila obtěžujícímu chování ze strany svého bývalého manžela, má žalovaný za to, že je pro ni jistě adekvátnějším prostředkem nalezení ochrany v rámci vnitřního přesídlení v Turecku na neznámé místo, než je snaha o přesídlení do jiného státu. Matka žalobce totiž po Turecké republice volně cestovala již v minulosti (je schopna se bez problémů přemístit i mimo samotné hranice její vlasti), je schopna se aktivně postarat sama o sebe, přičemž i zbylé části Turecka jsou pro ni volně dostupné. To stejné pak platí rovněž i pro jejího syna, tedy žalobce, který je zletilým člověkem, a pokud by se v budoucnu dostal do konfliktu se svým otcem, nebo jej jeho otec fyzicky napadl, jako se to dělo v jeho dětství, pak má možnost se obrátit na bezpečnostní služby Turecka, obdobně, jako to udělal jeho otcem napadený učitel, který na něj podal trestní oznámení, dle výpovědi matky žalobce ve svém pohovoru.
13. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo rovněž objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je primárně rodinná konfliktní situace, jak i podrobně plyne z obsahu výpovědi matky žalobce. Po zvážení individuálních okolností případu, jeho výpovědi v souběhu s paralelní výpovědí jeho matky, žalovaný není toho závěru, že by chování jeho otce ve vztahu k jeho matce splňovalo kritéria pronásledování, které rozeznává azylový zákon.
14. Pokud se pak jedná o partnerské pronásledování ze strany soukromé osoby, žalovaný konstatoval, že žalobce i jeho matka, můžou na území Turecka najít potřebou ochranu, stejně jako je tomu na území jiného státu s fungující policií a soudní soustavou, která je v Turecku k dispozici, přičemž není důvod se domnívat, proč by jim tato ochrana při excesivním chování soukromé osoby neměla být poskytnuta (blíže Zpráva MV Velké Británie - Ženy obávající se genderově motivovaného násilí, květen 2018, ze dne 12. 7. 2018; Zpráva ARC, Přehled situace v Turecku, listopad 2017, ze dne 16. 4. 2018). Ostatně i další informace o Turecku jsou podobného rázu.
15. Žalovaný tak byl názoru, že žalobce i jeho matka nevyužili řádně všech daných možností k ochraně svých práv a nelze tedy na základě těchto zjištěných informací hovořit o tom, že by v jejich případě došlo k pronásledování prováděnému, podporovanému nebo trpěnému státními orgány či bezpečnostními složkami Turecka.
16. Žalovaný prohlásil, že v daném případě se jedná o konflikt mezi soukromými osobami, jak je podrobně popsáno výše. Pokud se jedná o doplňkovou ochranu, její neudělení tedy podrobně a řádně žalovaný rovněž odůvodnil v obou svých rozhodnutích, takže odmítl v tomto směru námitky o hrozbě případného nebezpečí, které by jim hrozilo v případě návratu do Turecka (viz rovněž informace o zemi původu), přičemž jejich obavy považoval za neodůvodněné, spekulativní či nadnesené. Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by matka žalobce mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování podle zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Stejný závěr se pak týká i samotného žalobce. Žalovaný pečlivě a svědomitě hodnotil celou situaci žalobce i jeho matky a opatřil si k tomu veškeré potřebné podklady, včetně dostatečně vyčerpávajících informací o zemi původu.

III. Projednání věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami a usoudil následovně.
18. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že matka žalobce podala dne 19. 2. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, jménem svého syna - žalobce - v té době nezletilého. Následně dne 22. 2. 2018 poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedla, že se ona i její syn narodili v Turecké republice, dohovoří se turecky a je nevěřící. Její syn také. Naposledy žili v podnájmu ve městě Antalya. Z Turecka odcestovali dne 15. 12. 2017, oba měli česká víza. Nejdříve jeli za bratrem matky žalobce, který jim všechno pomáhal zařizovat a dále vnitrostátní leteckou linkou do Istanbulu. Poté letecky do Prahy a následně do Německa. Odsud pokračovali do Švýcarska, kde dne 17. 12. 2017 požádali o mezinárodní ochranu. V rámci dublinského systému ale byli vráceni do České republiky. Zdravotní stav žalobce byl označen za dobrý. K důvodům, které žalobce a jeho matku vedou k podání žádosti, matka žalobce uvedla, že utíká před svým bývalým manželem, který ji po rozvodu v roce 2014 začal vyhrožovat smrtí. Muž byl velmi agresivní a zažila s ním mnoho hádek o politice a byla jím i fyzicky napadena. Manželství nefungovalo.
19. Dále je z průběhu správního řízení zřejmé, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden za přítomnosti jeho zákonného zástupce a za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka dne 22. 2. 2018. V něm žalobce popisoval svůj neutěšený život se svým otcem, který ho bil i za malé prohřešky a rovněž bil i jeho matku. Otec vyhledával konfliktní situace přes politické názory, a když se vracel domů opilý, napadl žalobce i jeho matku. Žalobce si vzal jako rukojmí, aby si vynutil návrat matky žalobce zpět domů. Žalobce uvedl, že se bojí dalšího teroru z otcovy strany a uvedl, že otec má kontakty na politickou stranu AKP. Bližší informace k napojení otce na tuto stranu žalobce neměl, věděl pouze, že otec dělá nějaké špinavé práce, napadá fyzicky odpůrce této strany. Žalobce uvedl, že sám neměl problémy se správními složkami vlasti. Bojí se ale, aby jej otec nenahlásil jako odpůrce politické strany AKP, což by byl jejich konec. Uvedl rovněž, že jeho otec se jednou dokonce chvástal, že pašuje zbraně. Ke své výpovědi nedoložil žalobce žádné dokumenty a doklady či jiné materiály, které by stvrdily obsah jeho výpovědi.
20. Žalovaný na základě výpovědi žalobce učinil v napadeném rozhodnutí závěr, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je rodinná konfliktní situace.
21. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
22. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

23. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.
24. Ze správního řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobcem uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Žalobce na otázku týkající se jeho politického přesvědčení přímo odpověděl, že on ani jeho matka nebyli v minulosti politicky angažováni. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyl proto vystaven žádnému jednání, které by bylo možné označit za pronásledování z důvodu politických práv a svobod. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
25. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny.
26. Žalovaný v této souvislosti poukázal v napadeném rozhodnutí na skutečnost, že pokud by v projednávané věci mělo být hovořeno o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být v souladu s ust. § 2 odst. 6 této právní úpravy původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem. Původcem pronásledování sice může být soukromá osoba, to však jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát, či jiná veřejná moc kontrolující stát, není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Po zvážení individuálních okolností případu, žalobcovy výpovědi v souběhu s paralelní výpovědí jeho matky, žalovaný nedospěl k závěru, že by otcovo chování ve vztahu k jeho matce a žalobci splňovalo kritéria pronásledování, které rozeznává zákon o azylu. Pokud se jedná o partnerské pronásledování ze strany soukromé osoby, žalovaný konstatoval, že žalobce stejně jako jeho matka může na území Turecka najít potřebnou ochranu obdobně, jako je tomu na území jiného státu s fungující policií a soudní soustavou, která je v Turecku k dispozici, přičemž není důvod se domnívat, proč by jim tato ochrana při excesivním chování soukromé osoby neměla být poskytnuta. Žalovaný přitom odkázal na zprávu MV Velké Británie ze dne 12. 7. 2018 a zprávu ARC ze dne 16. 4. 2018. K žalobcem tvrzenému napojení jeho otce na stranu AKP žalovaný konstatoval, že neexistují vodítka k tomu se domnívat, že osoba, která je popisována jako opilec, nezaměstnaný a člověk z nuzných poměrů, by měla mít schopnost ovlivňovat tureckou policii a justici. Žalobce je zletilým člověkem, a pokud by se v budoucnu dostal do konfliktu se svým otcem, nebo jej jeho otec fyzicky napadl, jako

se to dělo v jeho dětství, měl by možnost se obrátit na bezpečnostní služby Turecka. Pokud by žalobce i přes veškerou snahu stále čelil obtěžujícímu chování ze strany svého otce, žalovaný měl za to, že je pro něj jistě adekvátnějším prostředkem nalezení ochrany v rámci vnitřního přesídlení v Turecku na otci neznámé místo, než je snaha o přesídlení do jiného státu. Žalovaný vzpomenu, že žalobce po Turecké republice volně cestoval již v minulosti, je schopen se aktivně postarat sám o sebe a zbylé části Turecka jsou pro něho volně dostupné.

27. S takto vyslovenými závěry žalovaného se krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje a odkazuje na ně. V této souvislosti připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003, z níž lze dovodit, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“*. Lze se tedy přiklonit k názoru žalovaného, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní. Krajský soud rovněž odkazuje na další judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 38/2003 – 23: *„Jak již bylo Nejvyšším správním soudem vícekrát judikováno, vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem rozhodování správního orgánu, vyplývá, že politický stav daného státu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů“*.
28. Krajský soud má za to, že z podkladů žalovaného přitom nijak nevyplynulo, že by právní ochrana poskytovaná v Turecké republice byla nedostatečná či pro žalobce nedostupná. Žalovaný se s námitkami žalobce podrobně vypořádal, napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné a na jeho závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje.
29. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
30. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
31. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o*

azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud tedy žalovaný v projednávané věci odůvodnil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, která se dokáže postarat sama o sebe a vydělat si na své živobytí prací, nelze než s tímto názorem souhlasit. Ohledně zdravotního stavu žalobce vypověděl, že nemá žádné zdravotní problémy. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

32. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
33. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 6 - 8) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Turecké republice stal terčem

cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobci v případě návratu do Turecké republiky by nemohlo ze strany tureckých státních orgánů nic konkrétního hrozit. Žalovaný znovu zopakoval, že žalobce může najít ochranu před obtěžujícím chováním svého otce tak, aby mu nebyla způsobena vážná újma, kterou rozeznává azylový zákon. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje. Žalovaný přiléhavě rovněž připomenul, že doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně hrozí. Z žádných důkazů přitom taková skutečnost nevyplývá.

35. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, důvod pro doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí. Dále konstatoval, že mu není z informací o Turecké republice známo, že by tento stát byl ve vnitřním válečném konfliktu nebo ve válečném stavu s jiným státem. Vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Lze tak uzavřít, že závěr žalovaného, dle něhož žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byl zákonný. Z výpovědi žalobce a evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalovaný tedy rozhodl v souladu se zákonem o azylu, když konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b této právní úpravy.
36. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. S názory vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
37. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně